

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

15 Temmuz 2024

Sayı: 303

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Cançekişen Erdoğan iktidarı,
CHP'ye bile göz kırptı...

Erdoğan'ın, 31 Mart Belediye Seçimleri'ndeki ağır yenilgi ile büyük bir tokat yediği bilinen bir gerçek. Bu tokat işçi sınıfının artık Erdoğan iktidarına güvenmediğini somut bir biçimde ortaya koydu. AKP Erdoğan iktidarı, güncel durumda, MHP'nin desteğine rağmen, 31 Mart seçimlerindeki yenilgiyle bir azınlık iktidarına dönüştü ve anlık kitlesel tepki patlamaları varlığını tehdit ediyor.

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının Devamı :

Erdoğan'ın iktidarını, 4 yıl daha bu biçimde sürdüremeyeceği çok açık. Kitlesele gücünü kaybeden, iktidar ortağıyla anlaşamayan, ondan kurtulmak isteyen Erdoğan, çözüm olarak önce Akşener'e yanaştı. Ancak Akşener'in hali kendisinininkinden de daha kötüydü. Hatta partisi dağılma tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyordu.

Erdoğan'ın yeni olanaklar araması gerekiyordu ve bu yeni olanak ise CHP idi. Yani Erdoğan, seçimlerden birinci parti olarak çıkan CHP'ye yanaşıp, onu yedekleyip, iktidarını sağlamlaştırmaya, meşrulaştırmaya, onay almaya çalışıyor. Eğer bir «normalleşme» ve «yumuşama» süreci başlarsa, erken seçim talebi savuşturulacak, toplumsal muhalefetin yükselişi de bastırılıp ortadan kaldırılacak. İşte bu nedenle Erdoğan iktidarı, özellikle son 8 yıldan beri, pislik, çöplük, kadınlarına sürtük, erkeklerine çürük, aşağılık, alçak, şerefsiz... ve buna benzer bir dolu ifadeyle söylemediğini bırakmadığı, hakaret, küfür ettiği muhalefet, özellikle de CHP ile sanki hiç bunları söylememiş gibi ilişki kurma olanaklarını aramaya başladı.

CHP ise kitlelerin çıkarlarını gözetenek, onlara dayanarak, erken seçimi dayatıp tavır koyarak doğru bir siyaset geliştirmek yerine, Erdoğan'ın teklifini hiç tartışmadan kabul etti. Özellikle de Özgür Özel, «normalleşme», «yumuşama» politikası adı altında sunulan bu öneriyi bir fırsat olarak gördü. Çünkü CHP'nin istediği, Erdoğan'ın iktidar ortağı olup, pastadan kendi payını almaktı.

Malesef evdeki hesap çarşıya uymadı ve Erdoğan yine Erdoğan'lığını yapıp, 180 derece çark etti. Her zaman yaptığı gibi, dün söylediklerini bugün reddetti. Bu arada MHP de, kolay lokma olmadığını ortaya koyarak rest çekmiş, «beni harcama» demiş ve Erdoğan'ın iplerini çekmişti.

Erdoğan yaptığı bir konuşmayla «normalleşme»den, «yumuşama»dan ne anladığını açık ve net bir biçimde ortaya koydu : « Bir hususu, üzerine basa basa ifade etmek istiyorum. Bizim siyasette «yumuşama», muhataplarımızın ifadesiyle «normalleşme» çabamız, aslında muhalefeti normalleştirme çabasıdır. Sıkılı yumrukları açacak olan muhalefettir. Hançerleri kınına koyacak olan muhalefettir. Dilini söylemini siyaset tarzını düzelterek olan muhalefettir. Yani «yumuşaması» gereken, «normalleşmesi» gereken muhalefettir». [...] « Biz durduğumuz yerde duruyoruz. Muhalefetten ise bizim durduğumuz yere, yani hoşgörüye, yani birleştirici dile, yani kucaklaştırıcı siyasete, yani devleti ve milleti önceleyen politikalara yaklaşmasını bekliyoruz...» Hayret ! Erdoğan, siyaseti, onun iktidarının uygulamaları, 22 yıldır ülkeye çektirdikleri bilinmese bile, son bir iki yıldır yaşananlar bu sözleri inanılmaz kılıyor...

Bu dalga geçer gibi söylemlerle ortada kalan Özgür Özel, kitlelerin tepkileri somut olarak gelişirken, bu gücü mücadeleye yönlendirmek yerine, sanki yeni büyük bir strateji geliştiriyormuş gibi, «erken seçimlerin, 1,5 yıl sonra yapılmasını» önerdi.

Pekala şimdi, kirasını ödeyemeyen, ay sonunu getiremeyen kitleler, sağlık sorunlarıyla boğuşan, ilaç bulamayan hastalar, bir türlü atanamayan öğretmenler, mali sıkıntı nedeniyle üniversiteden ayrılan öğrenciler, yine aynı nedenle sayıları giderek artan çocuk işçiler ve iş kazalarıyla katledilen bu körpecik canlar, iş koşulları giderek daha da kötüleşen, yaşadıkları iş kazaları bile ciddiye alınmayan, her gün iş yerlerinde baskı ve şiddete maruz kalan milyonlarca işçi ve emekçi, ayrıca emekliler... bütün bu insanlar sorunlarına çözüm olarak, 1,5 yıl daha erken seçimleri mi bekleyecekler ?

Böylece CHP, bir kere daha, kitlelerin acil taleplerini yerine getirecek kapasitede bir parti olmadığını, aksine iktidara gelip, hem pastadan pay almayı, hem de patlamaya hazır kitleleri patronların yararına susturmayı amaçlayan bir parti olduğunu yeniden gözler önüne serdi.

Türkiye işçi sınıfı, 15 - 16 Haziran 1970'deki kitlesele eylemleriyle iktidara geri adım atarak, ona alternatif bir güç olduğunu ortaya koydu. İşçi sınıfı zaman içinde hem sayısal olarak fazlalaştı, hem de mücadele deneyimi, birikimi kat kat artarak devasa bir güce dönüştü. Günümüzdeki sorun, ve komünist devrimcilerin görevi, işçi sınıfının örgütlenmesi, gerçek bir işçi partisinin inşa edilmesi, işçilerin üretimden gelen güçlerinin eyleme dönüştürülmesi, iktidarın ele geçirilmesi, insanlara ve insanlığa hizmet edecek bir düzenin kurulması olarak ortaya çıkıyor.

(30.06.24)

Emekçinin Gündemi

İşçi ve emekçiler, özellikle son aylarda ay sonunu getrimiz oldular. Bu yüzden, tepkiler ve eylemler giderek artıyor. İzmir, Gebze, Çankırı gibi bir çok kentte, insanca yaşam koşulları, ücret artışı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yapılan mücadeleler giderek artıyor.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in ekonomik programına göre «*ücretlere Temmuz ayında zam yok*» ve kemerler daha da sıkılacak. Bu programdan güç alan patronlar ise Toplu İş Sözleşmeler'inde (TİS) resmi enflasyonu ileri sürüyor, «*ücretler artarsa enflasyon patlar*» yalanına sarılıyor ve ücretlere zam yapmayı reddediyorlar. Çok sıkıştırlarsa da, devlete sığınıp, onun polis, tutuklama, mahkeme gibi olanaklarını kullanarak, işçi ve emekçileri sindirmeye çalışıyorlar.

İşte bu mücadelelere, Evrensel Gazetesinin tanıklığıyla birkaç örnek :

Yolbulan Metal Mücadelesi :

Özçelik-İş'in örgütlü olduğu Yolbulan Metal'de, TİS görüşmelerinde, işçiler yüzde 130'luk bir zam talep ederken, patron yüzde 50'lik bir artış dayattı. Düşük zammı kabul etmeyen işçiler greve başladılar.

260 işçinin çalıştığı, 200 işçinin TİS kapsamında olduğu Yolbulan Metal'de bir süredir

devam eden 4. dönem TİS görüşmelerinde patronun işçilere dayattığı bir yıllık zam oranı resmi enflasyonu bile bulmadı. İşçilerin ücretleri 19 bin ila 19 bin 500 lira arasındayken, patronun zam önerisi ilk 6 ay için yüzde 50, ikinci 6 ay için yüzde 15 oldu. Yüzde 130 talep eden Özçelik-İş, taban ücretlerinin en az 30 bin lira olmasını ve 90 günlük ikramiye istedi. Sözleşmede anlaşma sağlanamaması üzerine Yolbulan Metal işçileri greve başladı.

Purmo Metal

İzmir'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu, Finlandiya sermayeli Purmo Metal'de, 100 işçi çalışıyor. İşçiler yüzde 120 zam taleplerinin kabul edilmemesi nedeniyle 45 gündür grevde bulunuyor.

Lezita

İzmir'de 3 bin işçinin çalıştığı Abalioğlu Lezita Fabrikası'nda çalışan işçiler, Öz Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendi. Patron sendikayı kabul etmeyince, grev başladı. Grevi kırmak için yurt dışından işçi getirildi, polis işçilere saldırdı. İşçiler 107 gündür mücadele ediyorlar.

Mersen

Gebze'de, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Mersen'de 61 işçi çalışıyor.

Fransız sermayeli şirketin patronu toplu sözleşme masasına oturmadı. İşçiler 64 gündür grevlerini sürdürüyorlar.

Sumitomo

Çankırı'da bulunan Sumitomo'da 2 bin 400 işçi çalışıyor. Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada toplu sözleşmede anlaşma sağlanamayınca işçiler 24 gün önce greve başladı.

Kristal Yağ

İzmir'de 160 işçinin çalıştığı Kristal Yağ Fabrikası'nda Tekgıda-İş Sendikası'nın üyesi işçiler, ücretlerinin 35 bin liraya çıkarılmasını istediler. Patron kabul etmeyince grev başladı. İşçiler 11 Haziran günü greve başladılar ve o günden beri de grevdeler.

Novares işçilerinin mücadelesi

Kocaeli’de bulunan 180 işçinin çalıştığı Novares’te, işçi-

ler üç günlük grevin ardından anlaşma sağlayarak, yeni sözleşmeye imza attılar. Novares’te ortalama ücret brüt 49 bin lira seviyesine çıktı. 2 yıl süreli, yıllık zam oranıyla imzalanan sözleşmede işçiler ilk yıl için ortalama yüzde 139 zam aldı, ikinci yıl ise enflasyon oranına göre bir zam yapılacak.

İşçilerin kararlılığı ve birlikteliği, patrona geri adım ettiren, onların kısa sürede kazanmalarını sağladı. Fransa sermayeli bu fabrikada, işçiler patronun bütün oyalamalarına rağmen, sendikalarıyla birlikte, kararlı davranarak mücadeleyi kazandılar.

Tekno kauçuk'ta yüzde 100 zam

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu Tekno Kauçuk'ta, iki yıl süreli, 6 aylık zam oranıyla imzalanan sözleşmede, işçiler ilk altı ay için yüzde 100 zam aldı. En düşük işçi maaşı sosyal haklar hariç, brüt 42 bin liraya yükseldi.

Sosyal haklara yüzde 82 ile yüzde 417 arasında değişen oranlarda zam yapıldı. Bu zamlarla

birlikte sosyal hakların ortalama artış oranı yüzde 200'ün üzerine çıktı. Sözleşme öncesi 21 bin lira olan maaşlar, bu yılın ilk 6 ayı için 42 bin liraya, ikinci 6 ayı için 54 bin liraya yükseldi. Üçüncü ve dördüncü aylar için ise, enflasyona göre, 2 puan artış elde edildi.

Belediye grevleri

31 Mart'ta yapılan yerel seçimlerden sonra birçok belediye- de başlayan işten atma furyası nedeniyle, yüzlerce işçi işsiz kaldı. İzmir Büyükşehir Belediyesi, Menemen Belediyesi ve Çiğli Belediyesi'nde işten atılan işçiler, işe geri alınma talebiyle direnmeye başladılar.

CHP'nin yönettiği Ceyhan Belediyesi'nde 287, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde 116, Dikili Belediyesi'nde 16, Çiğli Belediyesi'nde 147, Tepebaşı Belediyesi'nde 55, AKP'nin yönettiği Menemen Belediye-si'nde 400, Altındağ Belediyesi'nde 70, MHP'nin yönettiği Çankırı Belediyesi'nde ise 15 işçi işten atıldı.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzdoğa ve İzelman şirketlerinden atılan Genel-İş ve Belediye-İş Sendikaları'nın üyeleri olan işçiler, Çiğli Bele-

diyesi'nden atılan Genel-İş ve Menemen Belediyesi'nden atılan Belediye-İş sendikalarının üyeleri olan işçiler, işe geri alınma talebiyle direnişlerini sürdürüyorlar.

Yukarıdaki örneklerde açıkça görüldüğü gibi, işçiler birleşip, ürtimden gelen güçlerini kullandıklarında, en azından belirli ekonomik haklar kazanabiliyorlar. Ancak zam almayı başaran işçi ve emekçilerin çok dikkatli olmaları, mücadeleyi elden bırakmamaları gerekiyor. Çünkü bu ekonomik koşullarda, artan enflasyonla, döviz fiyatlarındaki dalgalanmalarla, Erdoğan ve iktidarının kaynak ararken çare olarak kitlelerin ceplerindekileri almalarına yarayan, sık sık yapılan zamlarla, patronlardan zorla alınan ücret zamları sıfırlanıyor.

Aslında işçi ve emekçilerin, patronlara «eşel mobil» sistemini, yani ücretlerin enflasyon ve hayat pahalılığı, yoksulluk ve açlık sınırlarına göre, her defasında yeniden ayarlanmasını dayatmaları ve kabul ettirmeleri gerekiyor.

(30.06.24)

DISK Genel-İş Sendikası İstanbul şubesi üyesi Kadıköy Belediyesi işçileri grevde

Sosyo-Ekonomik Gündem

Enflasyon yine fırladı, ücret artışları beklenirken, zamlar yağıyor !

Her zaman merakla beklenen, ülkenin hem ekonomik durumunu, hem de yoksullaşma düzeyini yansıtan yeni enflasyon rakamları açıklandı. Enflasyon, Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 03 Temmuz 2024 tarihli Tüketici Fiyatları Endeksi haber bültenine göre, 2024 Haziran ayı itibarıyla bir aylık yüzde 1,64 oranında arttı. Yıllık Enflasyon ise, yüzde 71,60 oldu.

ayında, yüzde 4,27 arttı. Enflasyonun yıllık artış oranı ise yüzde 113,08 olarak gerçekleşti. Enflasyon oranı, 2024 yılının ilk 6 aylık döneminde ise yüzde 41,16 oldu.

TÜİK, bilindiği gibi enflasyon hesaplamasının temelini oluşturan madde fiyat listesinin açıklanmasını Haziran 2022'de durdurmuştu. Bu enflasyon verilerini daha da şüpheli bir hale getirdi.

lirterek, bilgi verme talebinin reddedilmesinin hukuka aykırı olduğuna karar verdi. TÜİK, İdare Mahkemesi'nin vermiş olduğu karar, istinaf aşamasından geçerek kesinleşmesine rağmen, listeyi hala açıklamıyor, böylece de mahkeme kararını uygulamayarak suç işliyor.

Öte yandan, *Ekonomim* gazetesi yazarı ekonomist Alaattin Aktaş, TÜİK'in hesabında kullandığı ve kamuoyundan sakladığı madde fiyatlarını nasıl hesapladığını tespit ederek, verilerle ilgili detayları paylaştı. Buna göre TÜİK'in kullandığı listede, örneğin uzman doktor muayene ücreti 33 lira 69 kuruş. Haziran ayı endeksinde kira ise 5 bin 845 lira olarak dikkate alınmış. Listenin hepsini vermek olanaksız ama bu iki örnek TÜİK enflasyon rakamlarının neden düşük çıktığını açıkça gösteriyor.

TÜİK sonuç olarak gerçek verileri saklayarak, az göstererek ülkeye zarar veriyor, ihanet ediyor. Çünkü, yüksek enflasyon, engellenmediği, kontrol altına alınamadığı takdirde olumsuz sonuçlara yol açıyor : Para değer kaybediyor. Piyasalarda mal ve hizmet fiyatlarının yükselmesi ve bu durumun sürekli bir hal alması sözkonusu oluyor. Alım gücü azalıyor. Gelir seviyeleri arasında uçurumlar meydana geliyor. Ülkeler döviz cinsinden borçlandığı için dış borç açığını kapatmak güçleşiyor. Yatırımlar azalıyor. Piyasada belirsizlik hakim oluyor. Paranın değer kaybetmesi nedeniyle, tabii bir de buna kötü ekonomik yönetim, yolsuzluklar da eklenince Devletin rezervleri tükeniyor. Kaynak arayan devletin eli, kitlelerin cebinden çıkmıyor. Vergiler sürekli arttırılıyor, maaş artışları beklenirken zam üsüne zam yağıyor.

Tabii bu sistemin acilen değişmesi gerekiyor. (12.07.2024)

Ancak bu verilere kimse inanmıyor çünkü TÜİK 2022 yılından beri temel aldığı maddelerin listesini açıklamıyor. Bütün ısrarlara, hatta mahkeme kararlarına rağmen bu verileri gizliyor. Ayrıca TÜİK'e karşı güven kaybı nedeniyle doğru verilere ulaşmak amacıyla, bağımsız akademisyen ve ekonomistler tarafından kurulan Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG), enflasyon rakamlarını düzenli olarak izliyor, hesaplıyor ve yayınlıyor. ENAG ve TÜİK'in rakamları hiçbir zaman uyuşmuyor. ENAG'a göre enflasyon rakamları oldukça yüksek bulunuyor. Örneğin ENAG'ın Haziran ayı enflasyon araştırmalarının sonucuna göre Tüketici Fiyat Endeksi, Haziran

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu – Araştırma Merkezi (DİSK-AR), 3 Haziran 2022'de TÜİK'ten bilgi talebinde bulundu. Ancak TÜİK, ortalama madde fiyat listesi konusunda bilgi vermeyi reddetti. DİSK-AR, bu defa Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi (CİMER) üzerinden TÜİK'ten bu fiyat listesi verisini tekrar talep etti. TÜİK 23 Haziran 2022 tarihli cevabıyla, talebi yine reddetti. Konu, böylesi uzun bir talep etme, reddetme sürecinden sonra İdare Mahkemesi'ne taşındı. Ankara 6. İdare Mahkemesi 31 Mart 2023 tarihinde oybirliği ile DİSK tarafından «istenilen bilgilerin açıklanmasının kurumun görevi gereği olduğunu» be-

Uluslararası Gündem

Avrupa Parlamentosu ve Fransa erken genel seçimleri

Avrupa Parlamentosu seçimlerinde aşırı sağın oylarının yükselmiş olması, Ulusal Birlik Partisi'nin (Rassemblement National - RN) yüzde 31,5'i ve hatta Yeniden Fetih Partisi'nin (Reconquête) ve diğer gerici listelerin sonuçları da eklendiğinde oyların yüzde 40'ına yakınına alması sürpriz olmadı. RN'nin oylarının, bir seçimden diğerine, giderek daha da yükselişi, özellikle de işsizlikten etkilenen ve kamu hizmetlerinin ortadan kalktığı yoksul bölgelerden oy elde ettiği doğrulandı. RN listesi, 9 Haziran'da yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde belediyelerin yüzde 93'ünde, 577 seçim bölgesinin 457'sinde öndeydi ve sol liste yalnızca 78 seçim bölgesinde başarı sağlayabildi.

Lutte Ouvrière'in (İşçi Mücadelesi) Avrupa seçimlerinde sunduğu liste ise, toplam 121.281 oy, yani kullanılan oyların yüzde 0,49'unu aldı. Bu elbette çok mütevazı bir sonuç ama devrimci komünist akım, medyanın sessizliğine rağmen, varlığını ortaya koymuş oldu.

Macron parlamentoyu feshetti

Kendinden önce iktidara gelenler gibi, Macron da zenginlerin talimatlarını harfi harfine uyguladı: Büyük şirketlerin ve hissedarlarının kârlarını korumak için gerekli fonları serbest bıraktı. İşçilere, emeklilere ve işsizlere yönelik saldırılarını, sosyal bütçelerdeki kesintileri, hastane ve okulların kötü durumlarını, aşırı sağı taklit eden demagojik söylemlerle gizlemek istedi. Kendini beğenmişliği, sıradan insanları küçümsemesi ve siyaseti, mantıksal olarak, popüler çevrelerde genel bir nefret uyandırdı. Seçimlerde güçlü bir biçimde reddedilmesine neden oldu. RN'ye oy vermeye kıskırtan her türlü gerekçeyi ortadan kaldıracağına söz veren Macron, aksine aşırı

sağın oylarının, benzeri görülmemiş bir biçimde yükselmesine neden oldu. 9 Haziran'da, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde, popüler çevrelerin RN'ye verdikleri oy, büyük ölçüde Macron karşıtı bir oy, varolan iktidarı cezalandırma oyu oldu.

Macron, Avrupa seçimlerinde aldığı düşük oylar ve yenilgiyle daha da derinleşen siyasi krizden çıkmak için, Meclisi feshetme ve erken genel seçimlere gitme yolunu seçti. **Gerici bir burjuva partisi olan RN ve erken seçimler**

RN, 1972 yılında kurulan Ulusal Cephe adlı (Front National - FN) gerici, yabancı düşmanı, mevcut devlet aygıtına güvenerek yönetmeyi amaçlayan klasik bir burjuva partisi. Jean-Marie Le Pen (1972-2011), kızı Marine Le Pen (2011-2021) ve son olarak da 2021 yılının Eylül ayından itibaren Jordan Bardella tarafından yönetilen, aşırı sağ bir siyasi parti.

RN, ilk turu 30 Haziran pazar günü yapılan genel seçimlerde oyların yüzde 34'ünü aldı. Böylece Fransa genel seçimlerinde ilk defa aşırı sağcı bir parti, birinci sırada yer alan bir parti konumuna yükseldi.

7 Temmuz'da yapılan ikinci turda hiçbir parti mutlak çoğunluğu sağlayamadı. RN'nin yöneticileri ve seçmenleri, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ve erken genel seçimin

birinci turunda elde edilen sonuçlarla, mutlak çoğunluğu alarak hükümet edebileceklerini sandılar. Ancak RN'nin oyları ikinci turda düştü ve üçüncü sırada yer alan bir parti oldu.

Yeni Halk Cephesi (Nouveau Front Populaire - NFP) seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Bu koalisyon temel olarak Ekolojistleri, Boyun Eğmeyen Fransa Partisi'ni, Fransız Komünist Partisi'ni, Sosyalist Parti'yi biraraya getirdi. Ayrıca irili ufaklı diğer sol parti, grup ve örgütler de, bu cepheyi desteklediler.

Seçimlerin sonuçları ne olursa olsun, ekonomik kriz ve savaş tehditleri ortadan kalkmayacak. İktidardaki koalisyon, ya da parti kaçınılmaz olarak işçilerin yaşam koşullarına saldırmak zorunda kalacak. Öyle ya da böyle, bu saldırılar kolektif tepkilere, grevlere, belki de toplumsal bir patlamaya yol açacak. İster RN'ye ister NFP'ye oy vermiş olsunlar, işçilerin oylarına, statülerine veya kökenlerine göre bölünmelerine izin vermeden birlikte mücadele etmeleri çok önemli olacak.

Devrimci komünistlere gelince, onların, hem NFP'de, RN'de yer alan, yanılısma içinde olanlara, hem de tüm politikacıları blok halinde reddedenlere siyasi bir bakış açısı sunmaları gerekiyor. Geleceğe hazırlanmak, işçilere isyan ettiklerinde bir politika sunmak, sınıf mücadelesinin, kapitalizmin iflasına, komünist devrimci ve enternasyonalist bir tepkinin bayrağını dikmek erekiyor.

İşte Lutte Ouvrière'in varoluş nedeni bu. LO, seçimlerin sonrasında yaratılacak siyasi durumda kurulacak yeni hükümet ne olursa olsun, işçi ve emekçilerin kampında yer alarak, mücadeleyi aynı devrimci komünist bakış açısıyla sürdürecektir.

(08.07.24)

Gazze'de katliam durmuyor

15 Haziran'da Tel Aviv'de yapılan Netanyahu karşıtı gösteri.

İsrail ordusu, 16 Haziran Pazar günü, Filistin topraklarına «giren insani yardım hacmini arttırmak» amacıyla, Gazze Şeridi'nin güneyinde gerçekleştirilen askeri operasyonları her gün sabah saat 8'den akşam 7'ye kadar, «taktiksel olarak durduracağını» duyurdu.

Askeri operasyonlardaki bu durma, sadece Kerem Şalom'daki İsrail sınır karakolundan Refah'daki Avrupa hastanesine uzanan on kilometrelik bir yol şeridini ilgilendiriyor. Aslında bu «duraklama» uyulduğu ölçüde, bir ateşkes anlamına gelmiyor. Genelkurmay Başkanlığı, «Refah'daki çatışmalar devam ediyor» dedi. Gazze'nin güneyinde ve merkezinde özellikle geceleri devam eden bombardımanlarda 24 saat içinde en az on kişi hayatını kaybetti. Hamas Sağlık Bakanlığı'nın son rakamlarına göre, savaşın başından bu yana 37 bin 340'tan fazla kişi hayatını kaybetti.

Bu koşullar altında insani yardımların ulaştırılmasında sağlanacak herhangi bir iyileşme çok sınırlı olacak. İsrail 6 Mayıs'tan bu yana, konvoyların çoğunun geçtiği Mısır ile Gazze arasındaki Refah sınır kapısını kapattı. Bir ay boyunca insani yardım örgütleriyle işbirliği yapmayı reddeden

İsrailli yetkililer, yüklerini pazarlarda satan Gazzeli işadamlarına Kerem Şalom'dan geçiş önceliği vererek kaçakçılığı ve gıda fiyatlarındaki keskin artışı körükledi. İnsani yardımın bu şekilde saptırılması kitleyi daha da artırıyor. İnsani yardımdan neredeyse aylardır mahrum kalan kuzey Gazze'de durum daha da kötüleşti.

Bununla birlikte, Genelkurmay Başkanlarının çatışmalara çok sınırlı bir ara verilmesine karar vermesi bile İsrail'deki siyasi krizin derinleşmesine neden olmaya yetti. Karardan haberdar edilmediği anlaşılan Başbakan Netanyahu orduya bu tür duraklamaların kabul edilemeyeceğini söyledi. Aşırı sağcı Ulusal Güvenlik Bakanı Ben Gvir, «özellikle de insani yardım sevkiyatları için» herhangi bir «duraklama» fikrinin savaş çabalarını baltalama riski taşıdığını söyledi.

Gazze ve Batı Şeria'nın ilhakını ve Filistinli nüfusun kovulmasını savunan bu aşırı milliyetçi aşırı sağ karşısında, İsrail halkının bir başka kesimi de Netanyahu'ya, onun aşırı savaş politikasına ve rehinelere serbest bırakılması için Hamas'la müzakerelere girmeyi reddetmesine karşı eylemde bulunuyor. Binlerce İsrailli 17 Haziran Pazartesi

günü hükümetin istifası ve erken seçimlerin düzenlenmesi talebiyle gösteri yaptılar. Bir milyon İsraillinin sokaklara dökülmesi amacıyla hafta boyunca başka gösterilerin de düzenlenmesi bekleniyor.

Eski bir general, merkez sağ siyasetçi ve Netanyahu'ya karşı muhalefetin önde gelen isimlerinden Benny Gantz'ın ayrılması, 7 Ekim sonrasında kurulan bir tür Ulusal Birlik Hükümeti olan savaş kabinesinin dağılmasına yol açtı. Gantz, Netanyahu'nun kendisiyle ilişkilendirilen politikalarını sorgulamadan, büyüyen protestolardan kendi lehine faydalanmayı umuyor. Netanyahu iktidarda kalabilmek için aşırı sağın desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor ve bu desteği elinde tutmak için de savaşa doğru koşar adım ilerlemeye devam etmekten başka çaresi bulunmuyor.

75 yıldır Filistinlilerin haklarını inkar eden ve topraklarını sömürgeleştiren İsrail liderlerinin politikası, halkını ve tüm toplumu bir çıkmaza sürüklemeye devam ediyor. Diğer bir halkı ezen bir halk ne özgür, ne de barış içinde olabilir, yaşayabilir.

(19.06.24)

İsrail-Hizbullah: İkinci bir cepheye doğru mu?

Artan siyasi muhalefetle karşı karşıya kalan Netanyahu, iktidarını sürdürebilmek için, Hizbullah ile topyekûn bir savaşa girerek, Lübnan'ın güneyinde ikinci bir cephe açmaya kararlı gibi görünüyor.

150 binden fazla kişi 22 Haziran'da Tel Aviv'de Netanyahu'nun istifasını talep etmek için gösteri yaparken, İsrail ordusu Lübnan ve İsrail sınırında yer alan ve 120 km boyunca uzanan cephede çatışmaları yoğunlaştırdı.

Hava kuvvetleri ve topçu birlikleri, 23 Haziran Pazar günü, Lübnan'ın yaklaşık on beş bölgesine ve yerleşim yerine saldırılar düzenledi. İlk kez Beyrut'a 45 km uzaklıkta yer alan, ülkenin üçüncü büyük şehri Sayda Hedef alındı. Hizbullah ise misilleme olarak İsrail'in kuzeyindeki bir askeri bölgeye, patlayıcı yüklü insansız hava aracı fırlatarak cevap verdi ve Celile'deki beş saldırının sorumluluğunu üstlendi. Bir önceki hafta savaş gemileri, petrol tankları ve hatta Hayfa havaalanı gibi stratejik bölgelerin görüntülerini yayımlayarak İsrail savunma sistemine kafa tutmuştu.

Aşırı sağda yer alan, aşırı milliyetçi müttefikleri sayesinde iktidarda kalmayı başaran Netanyahu, koltuğunu korumak için kontrol edemediği veya daha iyi bir çözüm bulamadığı tehlikeli olan bu süreci eylemleriyle güçlendiriyor, her şeyi yapmaya hazır görünüyor. İsrail Ordusu'ndan geniş çaplı bir saldırıya yönelik hareket planları için onay aldı. Bu ise, ülkenin kuzeyinde güvenliği sağlamanın ve bölgeden kaçan 120 bin yerlerinden edilmiş insanların evlerine dönmesini sağlamanın tek yolu olarak sunu-

luyor.

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) şimdiye kadar Hizbullah ile savaşın büyümesine karşı çıkıyordu. Ancak Netanyahu, geçtiğimiz Nisan ayında İsrail'in Şam'daki İran konsolosluğuna yönelik saldırısına İran'ın, verdiği yanıtın ardından, emperyalist müttefiklerinin desteğine güvене bildi. Netanyahu, Lübnan'da Hizbullah'a karşı genel bir saldırının İran'ı müdahaleye zorlayacağını ve bunun da ABD'nin harekete geçmesine yol açacağını biliyor.

Böylece Biden iktidarının üst düzey yöneticileri, İsrail Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı'nı, «ABD'nin Hizbullah'la bir çatışmaya girmesi halinde, İsrail'e tam destek verileceği» konusunda bilgilendirdiler. Bundan kısa bir süre sonra, ABD ordusunun komutanı, «ABD'nin, Hizbullah'a karşı bir savaş durumunda, örneğin Nisan ayında İran'ın füzelere ve insansız hava araçları ile saldırıdığı gibi, İsrail'i savunmayacakları» üzerine uyardı. Bu çelişkili açıklamalar, sanki yangına yol açmayı seven bir itfaiyecinin davranışına benziyor.

ABD emperyalizminin liderleri çelişki ve çatışmaların yayılmasını istemiyorlar. İkiyüzlü bir şekilde barış ve istikrar için çalıştıklarını iddia ediyorlar ama İsrail'i tepeden tırnağa silahlandıran ve Gazze'de katliam yapmasına izin veren de yine onlar.

Böylece, Orta Doğu'da çelişki ve çatışmaları yayan, genişleten bir mantık işliyor. Netanyahu ve onun iğrenç manevraları bu savaşta doğrudan sorumluluk taşısa da, bu her şeyden önce emperyalist güçlerin bölge üzerindeki boğucu hakimiyetlerinin de bir sonucu. Bu emperyalist büyük güçlü devletler, bir asırdan beri, çıkarlarını korumak için sürekli olarak halkları birbirine düşürüyorlar, ülkeleri bütünüyle yok ediyor, kaos yaratıyor, baskı, şiddet ve barbarlık uyguluyorlar.

Bölge halkları için, her biri bir diğerinden daha iyi olmayan ve hepsi de kendine göre emperyalist düzenin dişlileri olan, bir dizi rakip rejimler arasındaki çatışmaları körükleyen ve sürdüren bu baskı ve şiddet sistemine son vermek hayati bir önem taşıyor.

(26.06.24)

İsrail-Lübnan: Savaşın tırmanmasına doğru mu?

Hizbullah, son zamanlarda, füze fırlatan insansız hava araçlarını kullanarak İsrail'in derinliklerine sızıyor ve uyarı sistemlerini devre dışı bırakıyor.

Bu arada İsrail saldırıları artık sınır bölgesiyle sınırlı kalmayıp Lübnan'ın daha doğusundaki Bekaa ovasını da hedef alıyor. Şimdiye kadar ölçülü olan karşılıklı ateş yoğunlaştı ve sınırın her iki tarafında da insani ve maddi hasara neden oldu. 120 bin Lübnanlı ve 80 bin İsraili yerinden edildi. Ekim ayından bu yana Lübnan tarafında 90'ı sivil olmak üzere 450, İsrail tarafında ise 11'i sivil olmak üzere 26 kişi hayatını kaybetti.

Şimdiye kadar ön planda yer alan iki taraf da, ne kendilerinin ne de destekleyicileri Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ve İran'ın istemediği yeni bir savaşa yol açacak kırmızı çizgiyi aşmaktan kaçındılar. Ancak şu anda saldırıların yoğunlaşmasına, yapılan konuşmalarda, savaşın uzamasının belirtisi olabilecek, savaşçı bir tırmanış eşlik ediyor.

Netanyahu Gazze'de yürüttüğü savaşta, sivillerin katledilmesine ve yıkıma rağmen, iddia ettiği gibi rehinelere kurtarmayı ve Hamas'ı ortadan kaldırmayı

başaramadı. Hamas İsrail güçlerini taciz etmeye devam ediyor ve temsilcileri Netanyahu ve aşırı sağcı bakanlarının kabul etmeyi reddettiği ateşkes şartlarını müzakere etmeye davet edildi. Savaştan önce popüler olmayan ve itiraz edilen Netanyahu, savaşın sona ermesinin siyasi ölümü anlamına geleceğinden korkuyor olabilir. İktidarını uzatmak için savaşın sürmesi ve İsrail halkının korku içinde yaşamaya devam etmesi onun çıkarına. Netanyahu bu nedenle Hizbullah ile olan çatışmayı giderek daha fazla istismar ediyor ve Lübnan ile olan kuzey sınırında «çok yoğun bir operasyona hazır olduğunu» söylüyor. Ayrıca Hizbullah'la başa çıkmak ve Beyrut'u hedef almak için askeri müdahale çağrısında bulunan aşırı sağın baskısına da boyun eğiyor. Ayrıca evlerine dönemeyen 80 bin göçmenin de baskısı altında. Çok daha ciddi sonuçları olacak yeni bir cephe mi açacak?

İsraili Genelkurmay yetkilileri Hizbullah'ı Litani Nehri'nin ötesindeki sınır bölgesini boşaltması için geri püskürtme arzularını gizlemiyor, ancak, Gazze ve Batı Şeria'da zaten seferber edilmiş bir orduyu böyle bir saldırıya

sokmaya hazır görünmüyorlar. Bugünkü koşullarda bu, güney Lübnan'ı işgal etmek ve önemli ölçüde kuvvet sevk etmek anlamına geliyor. Bu savaş, gözlemcilerin ifadelerine göre, İsrail – Lübnan ilişkileri tarihindeki en uzun savaş ve İsrail ordusu safalarında yorgunluk baş göstermiş durumda. Dahası, İsrail genelkurmayı, Hizbullah'ın Hamas'tan daha tecrübeli ve zorlu bir rakip olduğunu biliyor.

Aslında, Hizbullah'ın lideri Hasan Nasrallah'ın İsrail'le doğrudan bir çatışmaya girmek gibi bir arzusu ve de niyeti yok. Hizbullah roket atarken mümkün olduğunca İsraili sivilleri hedef almamaya özen gösterdiğini söylüyor. Hizbullah, Lübnan halkının yeni bir savaşa karşı olduğu ve benzeri görülmemiş bir sosyal krizden geçtiği bir dönemde, saldırgan ve gerilimin tırmanmasından sorumlu taraf olarak görünmek istemiyor. Ancak Gazze'deki savaşın uzaması ve Netanyahu'nun kontrol edilemeyen, daha iyi bir çözüm bulunamayan bu süreci, eylemleriyle güçlendirmesi yeni bir savaş ihtimalini olanaklı kılıyor.

(19.06.24)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Savaş, enflasyon, iklim krizi... KAPİTALİZMİ DEVİRMEK GEREKİYOR!

İşçiler, emekçiler,

Dünya kötü bir yolda. Bir avuç multimilyarderle insanlığın çoğunluğu arasındaki uçurum giderek derinleşiyor. İklim kontrolünden çıktı, toprak ve okyanuslar kirlendi ve canlı türleri yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Savaş, yıkımı ve dehşetiyle kıtayı giderek daha fazla sarıyor ve dünya çapında bir tehdit oluşturuyor.

Son seksen yılda, hiç bu kadar çok mülteci olmamıştı. Hayatta kalabilecekleri bir ülke bulmak için her türlü tehlikeye hazır, kamplara doldurulmuş ya da yollara atılmış bu kadar çok insan hiç olmamıştı. Dünyanın en zengin ülkelerinde bile insanlara bakmak, eğitmek, barındırmak ve hatta beslemek için yeterli para yok. Bu arada hükümetler her yerde denizaltılara, tanklara, savaş uçaklarına ve füzelere onlarca milyar dolar harcıyorlar.

Hükümetler, her yerde her şeyi üreten ve toplumun bağımlı olduğu kişilere karşı sosyal savaş yürütüyor. Çalışma saatlerini uzatıyorlar, emeklilik yaşını ileriye itiyorlar, fiyatlar yükselirken ücretleri donduruyorlar, işsizlere yönelik yardımları azaltıyorlar ya da kaldırıyorlar. Göçmen işçilerin haklarını azaltmak ya da ortadan kaldırmak istiyorlar.

Bu dramatik gelişmelerin tek bir ana nedeni var, o da, rakiplerini ortadan kaldırmak ve ne pahasına olursa olsun kârlarını arttırmak için toplumu uçuruma sürüklemeye hazır, birkaç bin kapitalistin diktatörlüğü.

Kapitalistler, toplumun gerçek hakimleri

İktidarda birbirlerinin yerine geçen politikacılar, ister soldan, ister sağdan ya da aşırı sağdan, ister iş dünyasından, ister üst düzey yönetimlerden gelsinler, tüm bölümleri

birbirine benzeyen kötü bir dizide, birbirinin yerine geçen oyuncular gibiler.

Elbette, Macron ve bakanları tarafından yayılan kibir ve toplumsal aşağılama, ayrıcalıklı bir kökenden gelsinler ya da gelmesinler,

işyerlerinde ve işçi sınıfı mahallelerinde meşru bir nefret uyandırıyor. Bakanlığı devlet okullarındaki kadroları azaltırken, çocuklarını sadece zengin ailelerin gidebildiği tutucu bir Katolik özel okula yerleştiren bu Eğitim Bakanı karşısında ancak şaşkınlık duyulabilir.

Aslında bu politikacılar sadece uşaklar. Dünyanın gerçek efendileri seçilmiş değiller. Fransız Bernard Arnault ya da Amerikalı Elon Musk gibi finans ve sanayi alanlarındaki birkaç milyarder, dünyanın dört bir yanındaki birkaç bin kapitalist, ekonomi ve herkesin yaşamı üzerinde, ABD'ninki de dahil olmak üzere, seçilmiş başkanlardan daha fazla etkiye sahipler. Petrol grubu Total-Energies'in Genel Müdürü Patrick Pouillané, bir iklim bilimciye açıkça şunu söyledi: «*Bilim insanlarının ne düşündüğünü*

biliyorum ama gerçek hayatta arzı en düşük maliyetle sağlamak zorundayım». Başka bir deyişle : «*Ben karar veririm*» ve küresel ısınma ne olursa olsun umurumda değil diyor.

Dünyanın dört bir yanındaki işçilerin yarattığı zenginliği çalarak biriktirdikleri sermayeleri sayesinde, büyük üretim, ulaşım ve dağıtım araçlarını kontrol ediyorlar. Dünya çapında milyonlarca işçiyi sömürüyorlar. En iyi mühendislerin ve araştırmacıların hizmetlerini satın alıyorlar. Hareket etmemizi, tüketimimizi, ticaret yöntemimizi ve iletişim kurmamızı biçimlendiriyor, yönlendiriyor ve kontrol altına alıyorlar. Medyanın sahibi oldukları, gazetecilere para ödedikleri ve kültür dünyasını finanse ettikleri için, düşünce biçimimizi şekillendiriyorlar. Sonuç olarak, çıkarlarını savunmak için de devletlere güveniyorlar. Anayasalar zenginlerin toplumsal düzenlerini garanti altına almaları için yapıyorlar. Yasaların sömürülenler için fazla elverişli olduğuna karar verdiklerinde ise, bunların uygulanmaması için herşeyi yapıyorlar. İşçi karşıtı bir yasaya itiraz edildiğinde, işçiler şirketlerinin önünde grev yaptıklarında, polis eylemcileri ya da grev gözcülerini dağıtmak için hemen grev yerine geliyor. Mahkemelere gelince, binlerce insanın ölümüne neden olan bir sanayiciyi yargılamakta, isyan eden bir genci hapse mahkum etmekte daha hızlı davranıyorlar.

Kârlar fırlıyor

Çalışan sınıfların yaşam standartları düşerken, işçiler evlerini ısıtmakla, arabalarına benzin koymak arasında seçim yapmak zorunda kalıyor. Binlerce çocuk sokaklarda yatıp kalkarken, büyük şirketlerin karları devasa oranlarda yükseliyor.

Ana hissedarlarının servetleri artıyor. Büyük şirketler her yıl kâr rekorları kırıyor. Stellantis, Total Energies ve LVMH adlı 3 büyük Fransız şirketi, 2023 yılının ilk yarısında, tek başlarına 30 milyar Avro kâr elde ettiler. Bu rakam Ulusal Eğitim Bütçesi'nin aynı altı aylık dönemine eşit.

Ancak hissedarların yararlı rolüne ilişkin propagandanın aksine, bu kârların çoğu altyapıya ya da üretimin yenilenmesine yeniden yatırılmıyor. Bunun yerine, hissedarlar kâr payları ya da hisse geri alımları yoluyla işçilerin yarattığı serveti cebine indiriyorlar. 2023 yılında, CAC 40 hissedarları tüm zamanların rekoru olan 100 milyar Avro kazandılar.

Lüks mallar grubu LVMH'nin sahibi Bernard Arnault, dünyanın en zengin adamı haline geldi. Her 15 saniyede bir aylık asgari ücret alıyor! Dünyanın en zengin kadını da bir Fransız. Françoise Bettencourt Meyers. L'Oréal grubunun mirasçısı olan bu kadının cebinde 80 milyar avro para bulunuyor.

Bize devlet kasasının boş olduğu, iki yıl daha çalışmamız ve kemer sıkamamız gerektiği söylenirken, üst burjuva sınıfı zenginlik içinde yüzüyor. Ve o zaman bile buzdüğünün sadece görünen kısmını, şirketlerin muhasebe sektörlerinin yayınladıklarını ya da uzmanlaşmış gazetelerin yaptığı tahminleri görüyoruz.

Kapitalistler arasında ekonomik savaş, işçilere karşı sosyal savaş

Büyük uluslararası gruplar, dünyanın dört bir yanındaki işçiler tarafından üretilen zenginlikten arslan payını kapmak için pazarları ele geçirmek ve hammaddelere erişim sağlamak üzere sürekli bir savaş yürütüyorlar. Arslan payını kim alacak ? Petrol şirketleri Total ya da

Shell mi, gemicilik şirketleri CMA CGM ya da Maersk mi, otomobil üreticileri Stellantis ya da Toyota mı, yoksa diğer herhangi bir güçlü rakip mi?

Bu sürekli savaşta kapitalistler devlet bütçelerinin kendilerine tahsis edilmesini talep ediyorlar. Hükümetler, enerji dönüşümünü sağlamak ya da üretimi yeniden konumlandırmak bahanesiyle, kendi kapitalistlerini finanse etmek ve yatırımlarını ve ilgili altyapılarını finanse etmek için kesenin ağzını açıyorlar.

Biden, Macron, Sunak ya da Scholz tarafından başta silah üreticileri olmak üzere zengin şirketlere ödenen bu yüz milyarlarca dolar, nedeniyle, hastanelerden, okullardan ve toplum için gerekli diğer pek çok altyapıdan mahrum kalınıyor. Hükümetlerin emekçi sınıflara ödettirdiği, bankalar için bir kar kaynağı olan kamu borcunu arttırıyorlar.

Fransa'da kapitalistler rekabetçilik adına, işçi haklarına saldırılmasını, çalışma saatlerinin uzatılmasını, emekliliğin 64 yaşına itilmesini, ücretlerin ve emekli maaşlarının dondurulmasını ve işsizlik yardımlarının azaltılmasını talep ediyorlar.

Büyük burjuvazi, sömürdüğü işçilerin yaşam koşullarına sürekli olarak saldırmadan zenginleşemiyor. İşçilere ve haklarına saldırıların temel nedeni bu...

Kapitalizm savaş demektir!

Kapitalistlerin üretim ağırlarını denetim altında tutmak ve pazarları güvence altına almak için farklı ülkelerde yürüttükleri ekonomik savaş, er ya da geç silahlı bir çatışma-

ya dönüşüyor. Kapitalizmin tam özünü oluşturan savaş, dünya çapında her yerde bulunuyor. Bu savaşlar, devletler ve temsil ettikleri kapitalist çıkarlar arasında sürekli devam eden hesaplaşmaların ve güçler çatışması ve mücadelelerinin bir sonucu olarak patlak veriyorlar. Ve onlar, sebepleri ne olursa olsun, her zaman bu ekonomik rekabetin askeri ifadesi olarak ortaya çıkıyorlar.

Doğu Avrupa'da Zelinsky'nin Ukrayna'sı ile Putin'in Rusya'sı arasındaki savaş, aslında Rusya ile Avrupalı müttefiklerini peşinden sürükleyen ABD arasındaki silahlı bir çatışma. Bombalanan şehirler, yok edilen altyapı, çamurlu siperlere yığılmış askerler, ölü ve sakat yüz binlerce Ukraynalı ve Rus asker : bu savaş 1914 -18 barbarlığını anımsatıyor. Amerikalı liderler Doğu Avrupa'daki etkinliklerini korumak için silah verirken, Ukrayna halkı gidecek daha az istekli olarak kan bedeli ödüyor.

7 Ekim 2023 tarihinden bu yana, ABD liderliğindeki büyük güçlerin koşulsuz desteği ve maddi yardımı, İsrail Devleti'nin Gazze'yi yok etmesini ve Filistinlileri katletmesini sağladı. Savaş, üç ay içinde, tüm dünyanın gözleri önünde, yaklaşık 25 bin can aldı ve binlerce çocuk da dahil olmak üzere 60 bin kişi yaralandı. Hastaneler yerle bir , altyapı yok edildi. Su bulunamaz oldu, açlık, kıtlık ve salgın hastalıklar yayılmaya başladı.

Batılı liderler, 75 yıldır, Filistin'i sömürgeleştiren, Filistinlileri ezen, yağmalayan ve katleden, onları ömür boyu mülteci haline getiren İsrail hükümetlerini, her ne paha-

sına olursa olsun desteklediler. Bunu İsrail Arap komşuları ya da Hamas tarafından tehdit edildiği için değil, çıkarları böyle gerektirdiği için yaptılar. Çünkü İsrail, ABD'nin, uluslararası deniz ticareti için stratejik bir bölge olan ve petrol açısından zengin Orta Doğu'daki en güvenilir polisini oluşturuyor.

Filistin'deki bu yeni savaş Ortadoğu'yu her an ateşleme tehdidi taşıyor. Savaş daha şimdiden, sınırlar her iki tarafından da füzelerin atıldığı ve yüzlerce can kaybına neden olan güney Lübnan'a doğru yayılıyor. İran destekli Husi milislerinin ticari gemilere saldırmasının ardından, Amerikalılar ve İngilizlerin Yemen'i bombalayarak şerifçilik oynadığı Kızıldeniz'e sığıyor.

Batılı liderler, Ortadoğu turuna çıkan ABD Dışişleri Bakanı gibi, savaşın uzamasından endişe duyduklarını iddia ettiklerinde, yangın çıkaran itfaiyeciler gibi davranmış olmuyorlar.

Yüzyıllık aşkın bir süredir, emperyalist güçler egemenliklerini sağlamak için bir halkı diğerine karşı kışkırtmaktan, örneğin Yahudilerle Filistinlileri karşı karşıya getirmekten, yapay sınırlar çizmekten, kendilerine bağlı rejimler kurmaktan ya da tam tersine işbirliğine yanaşmayan rejimleri devirmekten ya da dışlamaktan asla vazgeçemediler. Her yere, savaşın tırmandığı bu ortamda patlayabilecek saatli bombalar yerleştirdiler.

ABD ve Çin arasındaki büyüyen rekabet de dünya için aynı derecede tehditlerle dolu. Mücadele, karşı tedbirler, ambargolar ve ekonomik casuslukla ekonomik cepheye şiddetleniyor.

Aynı malzemeler, ateş ve kan Afrika kıtasına da taşınıyor. Burada eğer vurulmuyorsanız, bu açıklıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuz anlamına geliyor. Demokratik

Kongo Cumhuriyeti'nde, zengin yeraltı kaynaklarına erişmek için Kivu bölgesini kasıp kavuran iç savaş, şimdiden altı milyon can aldı ve yaklaşık dört milyon kişinin göç etmesine, mülteci olmalarına yol açtı. Yerel milislerin ve komşu Afrika Devletleri'nin müdahalelerinin ardında emperyalizm, bu hammaddelere bağımlı olan çokuluslu şirketlerin kârlarını garantiye almak için iş başında.

Ukrayna, Ortadoğu, Afrika ve Çin'de yaşanmakta olan askeri tırmanışlar büyük güçler arasında genel bir çatışmaya yol açabilir. Bugün savaş halindeki bölgelerdeki yıkım görüntüleri, bombardımanlardan ve çatışmalardan kaçan insanların görüntüleri, kendi geleceğimizin görüntülerini çağırıyor!

Birinci Dünya Savaşı'ndan ve 10 milyon insanın ölümünden bir asır, İkinci Dünya Savaşı'ndan ve 70 ila 80 milyon insanın ölümünden 80 yıl sonra, iki atom bombasının deşetine, birçok soykırıma ve tekrarlanan kıtlıklara da tanık olduktan sonra, bir kez daha genel bir savaş tehdidi altında yaşıyoruz. İnsanlığa başka bir perspektif sunmak ve bu savaş taciri sistemi yıkmak için mücadele etmek gerekiyor!

Başlıca düşman kendi ülkemizde

Hükümetler, askeri kadrolar ve sanayiciler maddi ve manevi olarak

savaşa hazırlanıyorlar.

Askeri harcamalarda her yıl dünya rekorları kırılıyor. Fransa'da Macron önümüzdeki yedi yıl içinde askeri bütçeyi 100 milyar Avro artırdı. Almanya'da hükümet ülkeyi yeniden silahlandırmak için 100 milyar Avro ayırdı. Her kategoride dünya şampiyonu olan ABD ordusu yılda 850 milyar dolardan fazla para harcıyor. Çin 300 milyar ile uzak ara ikinci sırada.

Politikacılar gençleri saflarda sıraya girmeye ve ülkeleri için ölmeye hazırlıyor.

Anatole France'ın 1914 yılında işçileri toplayıp siperlerde ölüme göndermek için kullanılan milliyetçiliği kınayan « *Sizler ülkeniz için öldüğünüzü sanıyorsunuz ama aslında sanayiciler için ölüyorsunuz* » sözlerini hatırlamakta yarar var. Bu uyarı bugün de güncelliğini koruyor, çünkü bugün de aynı tuzak kuruluyor,.

İşçi ve emekçiler, kendilerini diğer ülkelerdeki işçilerle karşı karşıya getirecek olan milliyetçi propagandaya karşı, Alman devrimci Karl Liebknecht'in 1916 yılında Birinci Dünya Savaşı'nda çatışmalar sürerken söylediği şu sözleri de unutmamalıdır : « *Asıl düşman kendi ülkemizdedir* »

(28.06.24)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £